

1

CALLUM

Wren zweeg.

Ze stond roerloos naast me en staarde recht voor zich uit met die blik die ze soms had, alsof ze of heel blij was of van plan was iemand te doden. Ik vond die blik in beide opzichten te gek.

De andere Reboots om ons heen sprongen juichend van blijdschap op en neer, maar Wren keek alleen maar recht voor zich uit. Ik volgde haar blik.

Het houten bord was vast heel diep in de oranje aarde geslagen, want het bewoog niet, ook al was de wind fel. Het bord was minstens een paar jaar oud en de woorden begonnen al te vervagen. Toch kon ik ze allemaal lezen:

REBOOTTERRITORIUM
VERBODEN VOOR MENSEN

Alleen zag dat ‘Rebootterritorium’ eruit als een vlak, droog gebied met woeste windvlagen. Eerlijk gezegd was ik een beetje kwaad. Het Texas dat ik kende, was weelderig begroeid, heuvelachtig en groen. Dit Texas was plat en oranje. Wie had er nu ooit van oranje aarde gehoord?

‘Het moet een paar kilometer die kant op zijn!’

Ik draaide me om bij het geluid van Addies stem. Ze streek haar lange, donkere haar uit haar gezicht en bekeek de route naar het reservaat op de plattegrond die de rebellen ons hadden gegeven. Ze wierp een blik op de

twee neergestorte shuttles achter zich, draaide zich weer om en wees recht voor zich uit naar de kale vlakte. Het vlakke land ging in de verte over in een kleine heuvel, dus misschien was daar wel iets wat we nu nog niet konden zien. Ik hoopte het maar, want anders zag het Rebootteritorium er wel erg armzalig uit.

Wren stak haar hand uit en ik vlocht mijn vingers door die van haar. Ik ving haar blik op en glimlachte; ze probeerde terug te glimlachen zoals ze altijd deed wanneer ze in gedachten ergens anders was. Er was een pluk blond haar uit haar paardenstaart ontsnapt en ze streek hem naar achteren, zoals altijd kennelijk niet geïnteresseerd in waar hij terecht kwam of hoe slordig haar haren zaten.

We gingen op weg en de Reboots om ons heen gluurden af en toe stiekem naar Wren. Ze hielden allemaal een beetje hun pas in tot ze achter ons liepen, zodat zij vooropliep, maar volgens mij merkte ze het niet eens. Ik wist vrij zeker dat Wren trots was op haar Honderdachtenzeventig – het indrukwekkende aantal minuten dat ze dood was geweest voordat het KDH-virus ervoor zorgde dat ze rebootte – maar ze leek vaak niet in de gaten te hebben hoe anderen haar daardoor behandelden. Of misschien was ze er wel zo aan gewend dat ze er niet meer van opkeek.

Ik zou het zelf vreselijk hebben gevonden als iedereen zo naar me staarde.

Terwijl de Reboots achter ons druk kletsten, liepen we zelf bijna een halfuur zwijgend verder, want dit leek niet het goede moment voor een gesprek. Ik had een knoop in mijn maag en mijn gedachten tolden rond de vraag wat we moesten doen als het reservaat er niet was. Hoeveel brandstof zat er nog in de shuttles die we net hadden verlaten? Deed die van Wren het eigenlijk nog wel na de noodlanding? We waren pas een paar uur geleden uit HARC ontsnapt. Stel nu eens dat ze al onderweg waren om ons te zoeken?

Toen we de heuvel naderden, greep ik Wrens hand nog wat steviger vast. De heuvel was niet echt steil en we klommen snel naar de top.

Ik bleef staan en mijn adem stokte in mijn keel.

Als dit het reservaat was, had iemand het niet goed uitgelegd. Iemand had moeten ingrijpen en zeggen: *O, maar het is niet echt een reservaat.*

Het is eerder een gigantisch kamp midden op een vlakte van oranje aarde.

Ze hadden een hek om het hele kamp gebouwd dat wel wat weg had van de HARC-hekken die de steden van Texas omringden. Alleen was dit hek van hout en minstens vijf meter hoog, en het onttrok alles wat zich daarachter bevond aan het zicht. Aan beide kanten van het hek stond een toren die zelfs nog hoger was dan het hek en boven op beide torens stond iemand. Het waren eenvoudige houten gebouwen die zo te zien alleen maar dienstdeden als uitkijktoren. Tussen de vier poten van beide torens waren kruislings lange houten latten bevestigd en aan één kant leidde een ladder naar boven. Bovenop bevond zich een eenvoudig houten plateau met daarboven een dak, maar verder was het aan alle vier de kanten open.

Achter het reservaat waren een meer en grote groepen bomen te zien, en daarachter lag nog meer vlakke, oranje aarde. Ik kon er gewoon niet bij hoe groot het was. Was dát een Rebootstad? Het was bijna net zo groot als Rosa.

Wren ademde diep in en trok haar hand haastig uit die van mij. ‘Ze hebben wapens,’ zei ze wijzend. ‘Moet je dat nou zien. Ze hebben allemaal wapens.’ Ze keek over haar schouder naar de andere Reboots. ‘Als je je helm hebt afgezet, doe hem dan nu weer op. En steek je handen in de lucht!’

Ik tuurde in de richting die ze aanwees en ademde scherp in. Voor het kamp stond een leger opgesteld. Het waren misschien wel vijfenzeventig of honderd personen en vanaf deze afstand was het onmogelijk te zeggen of het Reboots of mensen waren.

Ik trok de riem van mijn helm strak aan en hief mijn handen op. ‘Het zouden best mensen kunnen zijn, hè?’ Wij waren met honderd bijna onoverwinnelijke Reboots, maar als dat gewapende mensen waren, zouden we wel eens heel erg in de problemen kunnen zitten. Een Reboot kon alleen worden gedood door een schot in het hoofd, maar sommigen van ons hadden geen helm en we hadden vrijwel geen wapens. Ik keek nog een keer naar hen en slikte iets weg.

‘Dat zou inderdaad best kunnen.’ Wren stak haar handen omhoog en tuurde ingespannen in de verte. ‘We zijn er te ver bij vandaan om het goed te kunnen zien.’

Als zo meteen bleek dat we alleen maar waren gevlucht uit HARC – de Human Advancement and Repopulation Corporation die Reboots tot slaaf maakte en ons hun vuile werk liet opknappen – om nu te worden gedood door een groep mensen die in niemandsland woonde, zou ik echt enorm pissig worden. Als ze me doodden, zou ik (nog een keer) opstaan uit de dood om de menselijke rebellen op te sporen die ons over dit reservaat hadden verteld.

‘Als het mensen zijn, laten we dan nu alvast een staat uitkiezen,’ zei ik in een poging om rustig te blijven.

Wrens gezichtsuitdrukking sloeg om in verward. ‘Een staat?’

‘Ja, je weet wel. Die dingen die ze vroeger in de rest van het land hadden. Ik stem voor Californië. Ik zou de oceaan wel willen zien.’

Ze keek me knipperend met haar ogen aan met een blik die zei: *Meen je dat nu serieus, Callum? We zitten hier wel in een supergespannen situatie.* Toch trok een van haar mondhoeken omhoog. ‘Ik stem voor North-Carolina. Dan kunnen we naar Kill Devil Hills om te zien waar het virus vandaan komt.’

‘Dat is dan heel fijn, Wren. Ik kies de oceaan en jij kiest de staat des doods.’

‘Heeft North-Carolina dan geen strand? Het grenst toch aan het water?’

Ik lachte. ‘Oké. Het wordt dus de staat des doods.’

Ze keek me grijnzend aan en haar felblauwe ogen staarden even onderzoekend in die van mij. Ik wist wel waar ze naar op zoek was. Ik was genezen van het middel dat HARC ons had gegeven om betere, volgzaamere Reboots van ons te maken, maar ons in plaats daarvan veranderde in krankzinnige, vleesetende monsters. Ze had me pas een paar uur geleden het tegengif gegeven en keek nu naar me om te zien of het misschien niet had gewerkt, of ze opnieuw moest voorkomen dat ik iemand doodde en probeerde op te eten.

In Austin was ze niet snel genoeg geweest.

Ik richtte mijn blik snel op de grond.

Een van de mannen maakte zich los uit de groep en beende in het licht van de ochtendzon, dat zijn zwarte haar deed glanzen, met grote stappen

op ons af. In een van zijn handen bungelde een pistool en er zat er nog een in de band van zijn broek gestoken.

‘Reboot,’ zei Wren snel.

Ik keek van haar naar de man. Hoe kon ze dat vanaf deze afstand al zien? Ik kon zijn ogen niet eens zien.

‘Zijn manier van lopen,’ zei ze ter verduidelijking vanwege mijn vragende blik.

Ik draaide me om naar de man. Hij liep snel maar kalm, alsof hij wist waar hij naartoe ging, maar weigerde in paniek te raken. Ik zag niet wat daar nu ‘Reboot’ aan was, maar ik was dan ook geen keiharde Rebootveteraan met vijf jaar ervaring die in zijn eentje negen mannen onschadelijk kon maken. Wat wist ik er nu van?

Hoe dichter de man bij ons kwam, hoe langzamer de Reboots om ons gingen lopen, en de meesten van hen hielden Wren scherp in de gaten. Ik liet mijn handen zakken en gaf haar een zetje in haar rug; ze staarde me aan en ik knikte met mijn hoofd naar de man.

‘Wat is er?’ Ze wierp een korte blik op de andere Reboots en draaide zich toen met een licht geërgerd gezicht weer om naar mij. ‘Ben ik soms uitgekozen om met hem te praten?’

Ik deed mijn best om niet te grinniken, maar slaagde daar niet in. Wren had soms echt totaal niet in de gaten hoe anderen haar zagen, haar behandelden en naar haar opkeken. Ze was kilometers terug al uitgekozen om met hem te praten, lang voordat we zelfs maar iemand zagen.

‘Ga nou maar,’ zei ik, en ik gaf haar een tweede zetje in haar rug.

Ze slaakte een zucht die duidelijk zei: *Wat willen jullie nu eigenlijk allemaal van me?* en ik onderdrukte een lachje.

Wren deed een stap naar voren. De man bleef staan en liet het pistool een stukje zakken. Hij was ergens achter in de twintig, maar zijn blik was rustig en vast. Hij had niets van de krankzinnigheid van de volwassen Reboot die ik tijdens een opdracht in Rosa had gezien, wat inhield dat het rebootten bij hem al als kind of tiener moest zijn gebeurd.

Volwassenen die rebootten, konden de verandering niet aan, maar als je op jongere leeftijd rebootte, kon je normaal ouder worden zonder gek te worden. Niet dat ik die theorie vóór dit moment bevestigd had gezien,

want ik was nog nooit eerder een Reboot van in de twintig tegengekomen. Ze verdwenen allemaal ‘op mysterieuze wijze’ uit de HARC-gebouwen voordat ze die leeftijd bereikten. Ik vermoedde dat HARC hen doodde of gebruikte voor experimenten. Wren en ik waren zeventien, dus we hadden minder dan drie jaar te gaan gehad als we niet waren ontsnapt.

‘Hallo,’ zei de vreemdeling. Hij sloeg zijn armen over elkaar en hield zijn hoofd schuin opzij. Hij nam de groep vluchtig op en concentreerde zich daarna op Wren.

‘Hoi.’ Wren wierp even een blik op mij, maar keek daarna de man aan. ‘Eh... Ik ben Wren. Honderdachtenzeventig.’

Hij reageerde precies hetzelfde als iedereen. Hij sperde zijn ogen wijd open en rechtte zijn schouders. Wrens getal leverde haar extra respect op, ook hier. Die reactie irriteerde me elke keer weer. Alsof ze er zonder dat getal niet toe deed.

Wren hief haar pols op, en de man kwam wat dichterbij om het nummer en de barcode te bekijken die daar stonden vermeld. Ik klemde mijn vingers om mijn eigen 22 en wenste dat ik het getal van onze armen kon boenen. Een hoger getal zou naar verluidt inhouden dat een Reboot sneller, sterker en minder emotioneel was, maar volgens mij was dat gewoon een kletspraatje dat HARC had bedacht en dat de Reboots slikten. Voordat we stierven en als Reboot terugkeerden uit de dood, waren we allemaal mens geweest. Ik zag niet in waarom het aantal minuten dat je dood was geweest belangrijk was.

‘Micah,’ zei de man. ‘Honderddrieënzestig.’

Honderddrieënzestig leek me erg hoog. In het gebouw in Rosa had Wren het hoogste getal gehad, maar ik dacht niet dat iemand van de andere Reboots zo dicht bij haar in de buurt had gezeten. Een jongen die Hugo heette, zat het dichtst bij haar en hij was iets van Honderdvijftig of zo.

Micah hief zijn arm op. Zijn inkt was vager dan die van Wren en vanaf deze afstand kon ik de cijfers niet lezen. Wren hield haar hoofd schuin opzij en staaarde hem met een nietszeggende blik aan. Dat was de blik die ze gebruikte wanneer ze niet wilde dat anderen wisten wat ze dacht. Het werkte.

‘Ik zie dat je een paar vrienden hebt meegebracht,’ zei Micah. Er verscheen een glimlach op zijn gezicht.

‘Wij...’ Ze draaide zich om, zocht in de menigte naar Addie en wees haar aan. ‘Addie en ik hebben in het HARC-gebouw in Austin ingebroken en alle Reboots vrijgelaten.’

Addie maakte haar helm los en haar donkere haar wapperde in de wind. Ze dook met haar hoofd weg achter de langere Reboot die voor haar stond, alsof ze geen erkenning wilde voor deze prestatie. Ik kon het haar niet echt kwalijk nemen. Ze had eigenlijk niet om dit alles gevraagd. Dat Wren haar had gered, maakte deel uit van een afspraak die ze had gemaakt met Addies vader Leb – een van de HARC-officieren in Rosa – die in ruil daarvoor Wren en mij had helpen ontsnappen. Addie was buiten haar toedoen bij de gebeurtenissen betrokken geraakt.

Micahs glimlach verdween. Zijn gezicht was neutraal en zijn mond hing een stukje open. Zijn ogen gleden nog een keer over de groep.

‘Dus dat...’ hij wees, ‘...is de hele groep uit Austin?’

‘Ja.’

‘Jullie hebben hen allemaal bevrijd?’

‘Ja.’

Hij staaarde Wren even aan en deed toen een stap in haar richting. Hij legde zijn handen tegen haar gezicht en ik zag dat er een schok door haar lichaam trok. Ik weerstond de aandrang om tegen hem te zeggen dat alleen een enorme sukkel Wren zonder haar toestemming aanraakte. Daar kwam hij vanzelf wel achter als ze besloot dat ze er niet van gediend was.

Zijn handen bedekten het grootste deel van haar wangen en hij tuurde omlaag naar haar. ‘Jij. Jij bent mijn nieuwe lievelingspersoon.’

Ja, je wacht maar mooi op je beurt, mannetje.

Wren lachte en trok zich los uit zijn greep. Ze wierp over haar schouder een blik in mijn richting alsof ze wilde zeggen: *Serieus? Jij wilt dus echt dat ik met deze gast ga praten?* Ik deed grijnzend een stap naar voren en stak mijn hand naar haar uit. Ze liet haar vingers tussen die van mij glijden.

Micah deed een stap naar achteren en richtte het woord nu tot de hele groep. ‘Nou, vooruit dan maar. Welkom.’

Hier en daar klonk gejuich en om ons heen werd opgewonden gepraat.

‘We hebben hun verklikkers verwijderd,’ zei Wren tegen Micah. ‘In de buurt van Austin al.’

‘O, maar dat doet er helemaal niet toe,’ zei hij grinnikend.

O, *nee?* Ik fronste verward mijn wenkbrauwen en zag dezelfde uitdrukking op Wrens gezicht, maar Micah had zich al omgedraaid om met een kluitje gretige jonge Reboots te praten. Hij liep weg in de richting van het reservaat en ik wilde al achter hem aan lopen, maar voelde een rukje aan mijn hand van Wren, die bleef staan en de Reboots nakeek die Micah volgden.

Ze was nerveus, maar het had wel even geduurd voordat ik had geleerd hoe die specifieke gezichtsuitdrukking eruitzag. Ze haalde oppervlakkig adem en haar ogen vlogen onrustig over het tafereel voor ons.

‘Is alles in orde?’ vroeg ik. Ik was ook nerveus. Als Wren nerveus was, was ik nerveus.

‘Ja, hoor,’ zei ze zacht alsof dat niet zo was. Ik wist dat ze er niet zo naar uitkeek om naar het reservaat te gaan als ik. Ze had me verteld dat ze in HARC zou zijn gebleven als ik er niet was geweest. Daar begreep ik helemaal niets van en het kwam nu voor het eerst bij me op dat ze zichzelf misschien niet eens had hoeven wijsmaken dat ze tevreden was met haar bestaan als HARC-slaaf. Misschien was ze dat wel echt geweest.

Ik wilde graag geloven dat ze zich wel zou aanpassen en hier ook tevreden zou zijn, maar het was lastig te zeggen. Ik wist niet helemaal zeker wat Wren tevredenstelde, behalve dan anderen in elkaar slaan. Maar ja, als ik net zo goed was geweest als zij, zou ik daar misschien ook wel tevreden mee zijn geweest.

Ze knikte nauwelijks zichtbaar, alsof ze zichzelf probeerde te overtuigen, en liep toen weg in de richting van het reservaat. Toen we bij de poort aankwamen, stond het Rebootleger daar nog steeds met hun wapens allemaal op ons gericht.

Micah deed een stap naar voren en hief een hand op naar zijn troepenmacht. ‘Laat jullie wapens zakken! Blijf daar staan!’

Zodra hij het bevel gaf, lieten alle Reboots hun wapen zakken. Hun fel-

le ogen bleven echter onafgebroken op ons gericht en ik liet met ingehouden adem mijn blik langs de rij glijden. Het waren er heel veel. De meesten van hen waren ongeveer van dezelfde leeftijd als ik, maar ik zag er ook een paar bij die eerder dertig of veertig leken.

De Reboots uit het reservaat droegen losse, lichtgekleurde katoenen kleren, totaal anders dan de zwarte uniformen die wij van HARC moesten dragen, met uitzondering van de helm op hun hoofd. Ze waren sterk en weldoervoed, en hoewel ze stonden opgesteld alsof ze een aanval verwachtten, zag niemand er bang uit. Ze keken juist eerder... opgewonden?

Micah hield een zwart doosje bij zijn mond dat eruitzag als een van de portofoons die HARC gebruikte. Hij zei er iets in en wierp een blik op de toren rechts van ons. Hij luisterde even, knikte en sprak er nog een paar woorden in; daarna liet hij het in zijn zak glijden.

Hij deed een stap naar achteren en wenkte met twee vingers in onze richting. 'Wren.'

Ze bleef met strakgespannen schouders naast me staan. Micah gebaarde met zijn hoofd dat ze bij hem moest komen en ze trok met een zachte zucht haar vingers los uit die van mij. Iedereen ging aan de kant toen ze naar hem toe liep en ik voelde me onbehaaglijk. Ze staarden allemaal naar haar.

Toen ze naast hem bleef staan, straalde Micah. Hij stak een hand uit om die van haar vast te pakken en ze schrok ervan. Er lag zo'n uitdrukking van pure adoratie op zijn gezicht dat ik beslist jaloers was geweest als ze niet naar hem had gekeken alsof hij een buitenaards wezen was.

Oké, misschien was ik wel een beetje jaloers. Naar mij had ze in het begin ook gekeken alsof ik een buitenaards wezen was, maar nu wist ik toch vrij zeker dat ze me wel leuk vond.

Nou ja, vrij zeker was zacht uitgedrukt. Bijna helemaal zeker. Zo zeker als je maar kunt zijn zonder iets honderd procent zeker te weten. Ze had haar 'thuis' (gevangenis) voor mij verlaten, haar leven geriskeerd en het opgenomen tegen een compleet HARC-team om mij te redden. Volgens mij was dat Wrens manier om te zeggen: 'Ik val ontzettend op je.' Dat was voor mij voldoende.

Wren trok haar hand met een ruk uit die van hem, maar Micah leek niets te merken en keek opgetogen naar de Reboots uit het reservaat.

‘Jongens, dit is Wren Honderdachtenzeventig.’

Een paar van hen haptten naar adem en ik slaakte inwendig een zucht. Alle hoop die ik had gekoesterd dat ons getal er hier niet toe zou doen, werd met de seconde dieper de kop ingedrukt. Sommige Reboots starden haar met zo veel ontzag en opwinding aan, dat ik hun het liefst een tik in hun gezicht had gegeven en had gezegd dat ze zich niet zo idioot moesten gedragen.

‘Ze heeft de hele groep uit het gebouw in Austin bij zich,’ ging Micah verder.

Er werd weer naar adem gehapt. Ze vonden het in elk geval spannend om ons te zien.

‘Ik heb het niet in mijn eentje gedaan.’ Wren liet haar blik over onze groep glijden, maar kon Addie blijkaar niet vinden. ‘Addie Negenendertig en ik hebben het samen gedaan.’

Micah knikte zoals iemand knikt die eigenlijk niet echt luistert. Hij keek met een brede grijns naar de Reboots uit het reservaat. Ze stonden met een optimistisch gezicht met elkaar te fluisteren.

Wren keek verward naar mij toen Micah zijn hand ophief. Iedereen zweeg.

‘Luister,’ zei hij. ‘Ik heb goed nieuws.’

Gelukkig. Ik kon wel wat goed nieuws gebruiken. Ik hoopte dat het iets was in de trant van: ‘Ik heb eten en een bed voor jullie allemaal klaarstaan.’

Micah wees naar de toren. ‘Ik heb net te horen gekregen dat er nog meer HARC-shuttles aan komen. Ze zijn al onderweg.’

Wacht even. Wat?

‘Ze zijn ongeveer honderdvijftig kilometer hiervandaan,’ ging Micah verder. ‘Minstens zeven stuks.’

Waarom was dat goed nieuws?

‘Dus...’ Micah hief grijnzend een vuist in de lucht. ‘Zijn jullie er klaar voor?’

Alle Reboots uit het reservaat brulden keihard in koor: ‘Aanvallen!’